

Chương 2001:**MÊ TÍN TRONG TÍN NGƯỠNG.**

Cô LM Thúy ngay từ ngày đầu bước chân vào pháp tôi đã nhận ra một trong những điểm kẹt của vị này chính là sự mê tín trong tín ngưỡng. Cô ham thích chùa chiền nhưng ham thích ở đây không phải là ham thích về tinh hoa của Phật Học, của giáo lý hay trong tu tập mà nó nằm dưới dạng mê tín nặng. Mê tín trong tín ngưỡng khác với mê tín dị đoan có nghĩa là đam mê hay bị dính với những màu sắc, âm thanh, hình tượng của tín ngưỡng đó.

Lúc đầu, tôi giữ tế nhị nên không nói mà chỉ gợi ý nhẹ, từ từ tôi thấy cô quá lậm trong sắc tướng chùa chiền nên tôi bắt đầu chỉ ra. Chỉ ra cũng vậy bởi vì người ta không thấy được chính người ta mà phải cần ở tấm gương. Chỉ nói và chờ sự tự giác thì người ta đâu cũng hoàn vào đó. Cuối cùng tôi nói với cô:

- Thầy không muốn nghe cô hỏi hoặc nghe cô nói bất cứ cái gì về chùa chiền. Ai hỏi thì được nhưng gia đình cô nhất là cô hỏi thì Thầy không trả lời. Cô lậm quá rồi!

Cô Thúy trả lời với cái giọng the thé:

- Con mà lậm cái gì Thầy?

Tôi không đáp lại, cho đến một buổi sáng tháng 1 năm 2001, cô sang Đại Hùng Linh Điện hỏi tôi:

- Cách đây 3 ngày con có để tờ Việt Báo bên này, không hiểu Thầy đã xem chưa?

Tôi hỏi:

- Báo nào?

Cô trả lời nửa nói, nửa khoe:

- Báo nói về hoa Ưu Đàm nở trên tượng Phật vàng tại Đại Hàn đó thưa Thầy!

Tôi nghe nói cũng thấy “hàm” nhưng tôi từ tốn để khai ra mà chỉ rõ nơi thực tướng của người đệ tử này mà bấy lâu nay nó cứ cãi. Tôi hỏi:

- Cô kiếm để chi vậy?

Cô không biết tôi đang “giăng bẫy” nên trả lời với nét hờn hờ, hân hoan:

- Dạ, để cho nhà con coi thưa Thầy!

Tôi hỏi nhẹ:

- Tại sao nhà cô muốn coi?

Cô nói:

- Dạ tại con có nói với nhà là có hiện tượng lạ, hoa Ưu Đàm nở trên tượng Phật bằng vàng nên nhà con ai cũng muốn xem.

Thêm một lần nữa cô lại đề cập về hiện tượng lạ chỉ trong vòng 1, 2 phút nói chuyện. Trong tâm người này đang có sự hờn hờ đây! Thích vào hiện tượng lạ có màu sắc huyền vi nhưng không để thấy được cái lý mà chỉ thích bằng cái hiện tượng đó chính là mê tín! Nhiều khi con người nghe nói nơi này có Phật hiện, nơi kia có Đức Mẹ hiện hay nào là lân đá biết chạy, nào là tượng Phật biết cử động, ôi thôi đủ mọi trò, mọi chuyện trên đời, rồi người ta cứ ùn ùn kéo nhau đi xem. Xem ở đây không phải là để tán thán công đức hay đến vì một lẽ cao siêu nào khác mà chỉ là tò mò hay nói cách tế hờn đó là mê tín.

Sự mê tín nương vào hình ảnh của tôn giáo nên tôi gọi là “mê tín trong tín ngưỡng”. Sự mê tín này rất có hại, còn hại hơn cả mê tín dị đoan nữa. Người mê tín dị đoan một khi được trang bị kiến thức, được học đầy đủ thì sự mê tín đó không còn nữa. Còn sự mê tín trong tín ngưỡng nó nằm

trong máu, trong tủy, trong thức của người ta. Nguy hiểm hơn, sự mê tín này nằm ở mọi hạng người kể cả người trí thức nữa. Đẹp bỏ cái thức mê tín trong tín ngưỡng nếu không khéo người ta sẽ cho rằng mình đang bài bác tôn giáo, đang chà đạp hình ảnh tôn quý của các Đấng Chí Tôn...

Người bị chứng mê tín trong tín ngưỡng dù là người tu sẽ còn khó có ngày thành quả hơn người thường. Bởi vì, họ thờ ôm cái tượng Phật còn hơn là ôm một vị Phật thiệt. Nói một cách khác! Vì Phật trong lòng họ chính là Phật giấy, Phật bằng sành, bằng nhựa. Cái thực chất là trong tâm của họ không có Phật, không có Thiêng Liêng! Có chăng là hình tượng của Phật, của Thiêng Liêng được điêu khắc qua bàn tay của thế gian. Loại này ở ngoài đời nhiều lắm mà cô Thúy là đại diện của loại này đang có mặt tại Đại Hùng Linh Điện.

Tôi hỏi:

- Tại sao cô biết bên Thầy có bài báo đó?

Cô trả lời:

- Dạ, tại mấy hôm trước con mang qua đây cho Thầy! Nên con nhớ nhà Thầy có bài báo này.

Tôi thấy cũng đầy đủ “chứng cứ” rồi nên tôi bắt đầu “sặt”:

- Chỉ một chuyện xảy ra thôi mà hết đi nói với người này, người nọ. Báo để bên tui mấy ngày trời mà vẫn còn nhớ trong đó có bài này. Cô có thấy cô lậm không?

Cô Thúy lấp liếm biện hộ đủ cả, tôi giải thích cho cô nghe, cuối cùng thì thôi, tôi không nói nữa, tôi biết nói thêm cũng vậy. Một ngày khác vào ngày 20 tháng 4 năm 2001, trong lúc tôi đang ngồi nghiên cứu về thuốc thì cô sang. Cô đứng lòng vòng xem chừng tôi có việc gì cần giúp thì tôi nhờ, một hồi không thấy tôi nói gì, cô mới cầm cục đá mà tôi đang chưng bày, cô hỏi:

- Đá này Thầy mua hả Thầy!

- Ủa! Tôi miễn cưỡng trả lời (vì tôi đang ngồi làm việc mà).

Cô nói:

- Đá này, giống loại đá nơi vùng đất em bà con của con ở Việt Nam cũng có loại đá này!

Nói đến đây tôi muốn sặt cho một trận vì phá rối lúc tôi đang làm việc, vả lại đá này thuộc miền Nam Châu Mỹ, làm gì có ở Việt Nam. Cứ đứng nói năng tầm bậy, tầm bạ nhưng tôi phải qua để tiếp tục công việc làm của mình. Cô không biết cô đang bị “chiếu tướng” nên cô vẫn tiếp tục:

- Đá này giống chỗ của em con, chỗ đó cũng do Ông Trên chọn!

Tôi bỏ công việc của tôi sang một bên, nhìn thẳng cô, tôi hỏi:

- Tại sao cô nói nơi đó là do Ông Trên chọn?

Cô biết bắt đầu “gặp chuyện” nên cô áp ứng:

- Dạ... tại vì... nó nói nó thấy thích hợp chỗ đó, nó... thoải mái... với chỗ đó!

Tôi nạt:

- Chỉ như vậy thôi mà cô nói là do Ông Trên chọn à?

Cô bắt đầu phân bua, chạy vòng nói năng không đâu vào đâu:

- Dạ... tại nó... nằm mơ... rồi nó thấy... thích hợp...

- Có như vậy thôi à?

Như chợt bắt được một chiếc phao đang “trôi dạt” từ tâm thức đầy điểm kẹt, cô phản pháo, giọng nói của cô có vẻ đủ lực hơn, tự tin hơn và cái giọng the thé ban đầu được trở lại:

- Tại nơi đó có nhiều chùa, tịnh xá mà Thầy!

Cô tưởng trả lời như vậy là giải quyết được vấn đề. Đẩy cho chùa, cho tịnh xá là xong chuyện. Tôi chụp điểm này mà đi thẳng vào điểm chính:

- Có nhiều chùa và tịnh xá có nghĩa là được Ông Trên chọn hay sao?

Cô im bật, cô biết cô đã lòi ra cái hớ của mình. Tôi dẫn mạnh từng tiếng:

- Sau này, khi cô nói về Ông Trên, cô phải suy nghĩ cho thiệt kỹ trước khi nói!

Cũng từ đó tôi đã chỉ cho cô thấy cái điểm kẹt của cô “mê tín nơi tín ngưỡng” mà bấy lâu nay cô hằng chối cãi.